

Føroyskur umboðsmaður í Aberdeen í 33 ár

Sosialurin vitjar føroysku umboðsstovuna í Aberdeen og prátar við Odmarr Skarðhamar

O. Skarðhamar
Commercial Attaché
for faroese trade affairs
royal danish consulate general
for great britain & northern ireland

Soljóðandi skelti er at siggja uttan fyrri eitt av skrivstovuhúsum í Market Street í Aberdeen, og sigur hetta okkum, at her heldur føroyski umboðsmaðurin til.

Á skrivstovuni eru Sofus Poulsen og Odmarr Skarðhamar. Sofus hevur starvast har síðani 1948, men Odmarr hevur verið í hesum starvi síðani skrivstovan varð stovnað í 1945.

Tað munnu ikki vera so fáir føroyingar, sum kenna hesar báðar at navni og hava fingið onkra hjálpanið og leiðbeinandi hond frá teimum øll hesi árin.

Odmarr Skarðhamar rundaði tey sjeiti í gjár. Vit vóru inni á gólvnum í Market Street í summar og prátaðu eitt sindur við hann. Vit spyrja hann fyrst hvat tað var, sum gjørdi, at myndugleikarnir settu hetta starv.

— Eg haldi tað kom mest av tí, at allur flotin kom til Bretlands. Og ofta

var, at hesir kravdu hjálpa á ymiskan hátt. Vit royndu at hjálpa teimum so væl vit kundu. Virkisøki okkara var alt, sum hevði við føroysk viðurskipti at gera, og serliga var tað í samband við fiskivinnuna. Undir heimsbardaganum var tað serliga í Aberdeen og Fleetwood, men seinri varð eisini landað í øðrum havnum, so sum Grimsby og Hull. Tá skip komu hagar, skuldi eg sjálvandi vera har. Sum sagt var tað serliga í Aberdeen, at føroysku bátarnir komu, og var tí skrivstovan har. Nógvar var at gera og var tað nær um ikki dagur, at ikki onkur bátur var at taka sær av.

»Non stop« arbeidi

— Skuldu tit so formidla kontaktina millum skipini og fiskakeyparan?

— Nei, fyrri so vitt ikki. Allir bátarnir høvdu sínar egnu umboðsmenn, og var

hetta teirra uppgáva, men tað var so nógvar annað, sum ivamál kundu standast av. Fyrstu trý árin var eg einsamallur og var hetta einki minni enn »non stop« arbeidi. Men so kom Sofus Poulsen sum hjálparmaður her í 1948. Hetta var stór hjálpa, og avgjørt neyðug. Umstøðurnar heilt aðrar tá. Í mun til tá, koma nú so at siga eingi skip higar, og eru arbeids-umstøður okkara í dag heilt aðrar enn tær vóru tá. Serliga síðani Smyril kom at sigla, er vörð stórt handilssamband millum londini bæði og er tað eisini okkara uppgáva at formidla hesar kontaktir um ymiskt. Tað koma ofta fyrispurningar úr Føroyum, um hvør kann lata ta og ta vøruna, og eru tað heldur ikki so sjáldan, at tilíkir fyrispurningar koma úr Bretlandi um føroysk viðurskipti.

Bert inn á flóð

Vit spyrja Odmarr, at tað eru serligar hendingar, sum hann minnst aftur á. Hann sigur, at tær eru nógvar, men torført er at draga nakað einstakt dømi fram.

— Fyri at geva eina mynd av, hvussu trupult tað kundi vera, kann eg

bert vísa á, tá skipini máttu bíða uttanfyri havnina eftir flóð. Hetta var serliga har suðuri í Hull og Grimsby. Ikki so nógvar her í Aberdeen. Tað kundi koma fyrri, at tað var so lágt vatn her, at skip máttu bíða, men sunnanfyri slapst ikki inn í havnina uttan á flóð. Portur var í havnini, og varð hetta latið aftur, tá tað fór at fjara. Tí kundu skipini ringja til okkara fleiri ferðir fyrri at vita, hvussu til stóð við líkindunum at sleppa inn í havnina. Tað ráddi um at koma framat, so skjótt sum gjørligt, bæði tí at fiskurin var nýggjari, og tað at landingarfólkið mátti biðjast frammanundan. Um landingarfólkið varð biðið, og skipini ikki náddu inn, mátti gjaldast álíkavæl.

Gullhornið

Í Aberdeen var tað so, at teir lokalu bátarnir høvdu fyrsta landingarrætt fyrirpart, men eftir midlag vóru bátarnir avgreiddir í teirri røð, teir komu. Vinstrumegin á myndini siggja vit landingarhøllirnar og hornið av bryggjuni vinstrumegin kallaðist gullhornið. Hetta kom av, at tað ráddi um at koma so

Sofus Poulsen og Odmarr Skarðhamar uttan fyrri skrivstovuna í Market Street

skjótt sum gjørligt higar, tí tað var har uppboðið byrjaði. Tess fyrr tú kom framat, tess betri prisur fekst.

annað til. Eg fór tá at arbeiða hjá pris- og valutaráðnum og var eg har, til eg fekk hetta arbeiði í 1945, sigur Odmarr Skarðhamar.

Odmarr er giftur við Ingeborg, sum er dóttir Ludvig Poulsen í Havn, og eiga tey trý børn. Eyðfinn arbeiðir hjá handilsfyrstøku í London, Tófrinn arbeiðir uttanfyri Oslo á stovni fyrri atommegi og dótturin Guðrið er gift í Hollandi.

Odmarr sigur, at tey trivast væl í Aberdeen. Vit hava nú verið her í so mong ár, og børnini eru víða um. Tað er tí lítið at fara heim aftur til. Tá vit eru bústandi her, er eisini lættari at ferðast til børnini, og gera vit eisini rættiliga nóg av tí.

Vælhýrdur og vælnøgdur

Tá tú vitjar Odmarr í Aberdeen, kennur tú teg væl móttíkan og hevur tú hjálpa fyrri neyðini, er nóg mikið við hálvtalaðum orði. Sjálvur er Odmarr eisini væl nøgður og glaður fyrri at siggja fólk heim-anífrá.

— Hetta hevur verið ein strævin tíð, men eisini ein stuttlig tíð, sigur hann, og leggur hann brosandí afturat, at hann nú er vörðin so mikið gamal, hóast hetta ikki sæst á honum, at tað ikki er lætt bein-anvegin at bera kensl á øll tey, sum koma higar.

— Men tá eg fái at vita navnini á pápanum og mammuni, ber betur til, endar Odmarr Skarðhamar.

Trivast væl í Aberdeen

Uppá fyrispurning um, hvat fekk hann til at søkja hetta starv, og um hann frammanundan var kendur, sigur Odmarr at hann ikki frammanundan var kendur har, men at hann hevði arbeitt hjá einum felagi, sum æt Hawes & Co. Tað vóru fiskakeyparar. Eg var hjá teimum frá 1930—36, tá núverandi Fiskasølan varð stovnað. Hon kallaðist tá Føroya Fiskaexport, og var eg har til 1940. Orsakað av heimsbardaganum helt hetta uppat av sær sjálvum, og máttu vit tá, sum har vóru, taka okkum

Útsýnið frá skrivstovuni. Fiskivinnuhavnin í Aberdeen, har mangur føroyingur man kenna seg aftur